

Lutherrózsza

XI. évfolyam

A Tatai Evangélikus Egyházközség információs hírlevele. Alapítva Urunk 1992. esztendejének adventjében. Megjelenik havonta. Kapják a gyülekezet tagjai és Tata vonzaskörzetének evangélikussága – valamint az érdeklődők. Készült: 200 példányban. Kiadó: Franko Máttyás evangélikus lelkész Tel./Fax: 34-487-834 E-mail: frankom@axelero.hu

Álarcban

Február hava – farsang hava van, az álarcok ideje. Jó éven-te egyszer bebújni a jelmezbe, s rövid időre ugyan, de másnak lenni, mint amik valójában vagyunk... Ha ezt a mondatot egy bajor vagy westfáliai gyülekezeti újságban írnám le, bizonyára érvényes kijelentésként értelmeznék, de magyar összefüggésben ez a kijelentés egyszerűen nem értelmezhető. Míg tőlünk néhány száz kilométerre a farsangi mulatságok a sörfesztiválok népszerűségének örvendenek, addig nálunk a farsangi időszak inkább teher, mint kikapcsolódás.

A farsangi idő változatossága, mássága akkor nyeri el értékét, ha van állandóság az ember életében. Ilyenek vagyunk, szeretjük az állandóságot, de változó világunkban olyan gyorsan kell alkalmazkodni a körülményekhez, hogy alig vagy egyáltalán nem jut idő ennek építésére. Pedig jó, ha vannak állandó kapcsolataink. Erőt is, biztonságot is nyújtanak – nemhiába, az ember közösségi lény.

A farsangi vidámság akkor lehet önfeledt, ha az ember jól ismeri a jelent, s kiszámítható (bizonyos határok között) a jövő. Meg kell vallanunk, nehéz helyzetben van az országunk – s én most elsősorban nemzetünk lelki és nem általános gazdasági helyzetére gondolok. Mi lesz velünk? EU-ban vagy EU nélkül? Mit veszünk át az értékekből, s mit tartunk értéknek a magunk középeurópai világából? Vannak, akik egyszerűen látják a boldogsághoz vezető utat: minél több pénz – bármilyen áron is.

Sokan úgy gondolják, hogy lemaradtunk a világ fejlődéséhez képest. Ha azt vesszük fejlődési mutatókat, hogy mennyit is eszünk-iszunk, hány millió tonna szemetet termeltünk évente, akkor gyaníthatóan lemaradtunk a konzumálásban, s az ún. élvezeti társadalom felépítéséért még sokat kell (t)ennünk – bár ebben nagyon ügyesek vagyunk. Azt gondolom, nem lemaradtunk, hanem lehetőséget kaptunk arra, hogy tesztelt modelleket vegyünk vagy ne vegyünk át. Mi pedig átvesszük először is a rosszat, a visszahúzó... (Szomorú, hogy még mindig el tudják adni a gyagyt, a bővlit, a vacak minőséget, áruban, szolgáltatásban, „kultúrában“. Lásd kereskedelmi TV-ék nézettségi-index-stimuláló, „csak nálunk, csak most, csak önnek“ olcsó, szenzációhajhászó – joggal megítélhető –, de mégis hatásos programjait.)

Mindaz, ami életünk részét képezi meg kell(ene) vizsgálnunk, mert azok közvetlenül vagy közvetve hatnak ránk. Nem mindegy milyen kapcsolatrendszerünk a világgal, milyen „erőtérben“ állunk. Ha magunkat és másokat is objektív mérce elé állítjuk, akkor megdöbbentő eredményekre juthatunk. Kiderül, hogy az emberek nem ismerik a naptárt! Február követ februárt, farsang farsangot. Két álarc- és jelmezváltás közti őszinte pillanatokban alig tettenérhető embertársaink, talán ők maguk is titkolják saját arcukat, mert nem ismerik önmagukat, egyéniségüket inkább próbálják sztárszerűvé alakítani, s az sem baj, ha az álarcos boldogság nem igazi, csak az illúzióját nyújtja a „sikernek“, a megelégedettségnek, a teljességnek.

A farsang ideje gyorsan eltelik, ahogyan életünk ideje is. Álarcok hullanak le, s öröknek hitt szereplők tűnnek el végleg. Amit fontosnak hittünk, kiderül hogy nagyon is viszonylagos. Amibe korábban bizodalunkat vetettük, az idővel becsap. Lekopik a máz, s marad a belső. A rozsdá emészt, a moly rág... legvégül maradunk ketten: Isten és én. Ő hallgat, én pedig megítelem életemet, hogyan is éltem, s mik voltak céljaim... milyen jó, hogy még van időnk a korrekcióra, s az Ő kegyelméből megélhetjük teljességgel a saját Életünket!

EVANGÉLIKUS KISTEMPLOMÉRT
Alapítványunk már 4 éves! Adójának egy százalékával közvetlenül támogathatja gyülekezetünket!

Számlaszámunk:
63500172-11024910
Adószámunk:
18607956-1-11

Adójának 1 %-val támogatassa iskoláinkat, szeretetotthonainkat, karitatív munkánkat!

Barátainak, ismerőseinek, rokonainak figyelmét hívja fel szép céljainkra!
Keressen segítő társakat az emberekért végzett szolgálatunkhoz!

KÖSZÖNJÜK!

2003. – a Biblia éve!

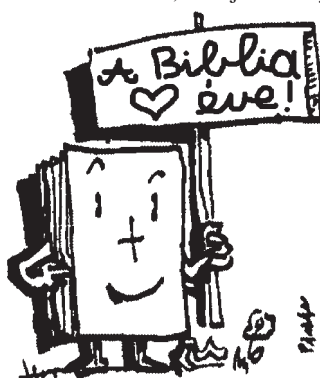
2003. Január 1-én a németországi ARD Televíziótársaság élőben közvetítette a drezdai egyetemi könyvtár olvasóteremből azt a megnyitó ünnepséget, mely hivatalosan a 2003. esztendőt a Biblia évévé nyilvánította.

Modern korunk egyik vezető elvévé vált a keresés. Az információáradat sodrában mindenkinek személyre szabva kell ismeretét megszereznie, s ez nem éppen a legkönnyebb feladat. Az internet virtuális világában „keresőgépek“, azaz kereső-programok igyekeznek kiszűrni/megszűrni számunkra az információt. De ha megnézzük postaládáinkba hivatlanul bekerült reklámanyagok sokaságát, hamar beláthatjuk, hogy társadalmunk, s korunk egyik legjellemzőbb tulajdonsága a keresés. Keressük a jobb, az olcsóbb árut vagy szolgáltatást. Azután idővel megelégedi az ember a kulcsin, a teljesítmény,

az „anyag“ túlsúlyát az életben, s már nemcsak a szabadidő tartalmasnak eltöltésének jobb lehetőségeit, hanem a „lényegit“ kezdi el keresni. Keresésének oka egyszerű: az ember többre vágyik. Nem elégséges számunkra az, hogy „számok vagyunk“ csupán. Számok, melyek az államháztartásba adót juttatnak. Számok, melyek szolgáltatásokat igényelnek, számok, melyek kiszámíthatóak és manipulálhatóak a fogyasztói társadalom áruipiacán. Az ember többre vágyik. Értékeket keres, s eközben szeretné meglelni élete értelmét is, szeretne választ kapni a a végső nagy kérdésekre.

A reformációi „solus“-ok közül a Sola Scriptura (egyedül Szentírás) életújító erejét tapasztalhatjuk meg ebben az esztendőben, amikor is Bibliánk kerül többször vizsgálódásaink tárgyává. „Keressetek és találtok!“ 2003. a Biblia éve...

Mondj igent a Bibliára!

Gyermekeinkről

A klasszikus család létjogosultsága évek óta vitatott, sokak számára ma kifutó modellnek tűnik ez az intézmény. A válások, az individualizmus és az el nem kötelezettség korában mindennaposak a váltakozó párkapcsolatok. Manapság egyes gyerekeknek több anyjuk több apjuk is van. A szereposztás is átalakult a meglévő családokban. Egyre kevésbé világos, ki miben illetékes. A gyermekek és szüleik közötti kapcsolatok is nagy változásokon mentek keresztül. A szülők már nem tudják, hogyan neveljenek gyerekeket. A gyerekek már nem tudják, hogyan viselkedjenek szüleikkel szemben. Nagyobb szabadságuk van, önállóbbá, autonómabbá válnak, túllontúl korán a saját életüket élik, miközben minden oldalról pályáznak rájuk.

A generációk közötti árkok mélyülnek. A 68-as generáció értékei homlokegyenest ellentétesek a mai fiatal felnőttek (X-generáció) és az új, jelenleg éppen pubertáskorban vesztéglő @-generáció nézetével. A 68-asok Marx Károly gyermekei voltak, forradalmárok, akik meg akarták változtatni a világot. Az X-generáció más ideálokat testesített meg: lágság, spiritualitás és szabadság.

A @-generáció gyermekei megint mások. Pommes frites, partik és PC-k jellemzik az életüket. Az új évezred gyermekei a totális médiagenerációt testesítik meg. Az interneten 90 másodperc alatt végigszörföznek a világon, mobiltelefont használnak az iskolában, távirányítóval az élet egyik területéről a másikra kapcsolnak, állandóan fel vannak villanyozva.

Rettegnek attól, hogy bármit elmulasztanak. A világért sem szabad unalmasnak lennie az életnek. Mégis mindig az az érzésük, hogy lekésnek valamiről. Egyidejűleg használnak minden médiát: tévé, rádió, videofilmek, CD-k, komputer, könyvek mindent párhuzamosan, semmit sem hagynak ki. Ugyanakkora időtartamba egyre többet préselnek bele, és egyre több mindennek találnak helyet benne. Minden egyidejűleg kerül elintézésre.

Az új évezred gyermekei mindenütt ott vannak a világon, de sehol sincsenek otthon. A Föld egyetlen globális faluvá válik, ám a benne való internetes kalandozások végül hontalanná tehetnek.

Ennek az életstílusnak a következményei nyilvánvalóak. Semmi sem fejt ki tartós hatást. A fiatal generáció kommunikációból kommunikációba rohan, azonban már nem érti a világot. Sok ismeretséget kötnek, nem élnek azonban tartós kapcsolatokban. A családi kötelékek ereje csökken. A kapcsolatok -még a vér szerinti szülőkkel is- lazak maradnak, elkötelezettség nélküliek. Az érzelmi mélységgel bíró kapcsolat már a múlté.

Nem könnyű ma a gyerekeknek. Sokféle veszélynek vannak kitéve. Hibás fejlődésükért természetesen nem ők, hanem a felnőttek felelősek. A gyerekek csupán a társadalom tükröi, azaz „koruk gyermekei”. A gyerekek azt másolják, amit a felnőtteknél

megfigyelnek. Kifejlesztik a saját mechanizmusait, hogy hiányait pótolják. Kirívó viselkedésmódjuk sokszor csak a mögötte meghúzódó kétségbeesés néma sikolya vagy ilyen különleges módon megfogalmazott kérés, hogy vegyék végre komolyan őket.

A gyermekkor eltűnése

Már a 80-as évek óta panaszzalják „a gyermekkor eltűnését”. Neill Postman médiatudós véleménye szerint különösen is a tévé az oka annak, hogy a könyv felnőtt világát felváltotta a képkultúra. Ezzel azonban összemosódott a felnőttek és a gyerekek világa. A tévé oda vezetett, hogy már a gyerekeknek is „feltárlják” a felnőttek világának titkait. Így a tévé teljesen megszünteti a gyermekkor és a felnőttesség közötti válaszvonalat. „A gyermekkor képzelet- és érzésvilágának végleges lerombolását az jelzi,

ha a gyerekek és fiatalok már csak felnőtt kívánságokra képesek” - véli Postman.

A tömegkommunikációs eszközökben valóban előszeretettel ábrázolják a gyereket kicsi felnőttnek: Józan és koravén módon beszélnek, s olyan kérdésekkel foglalkoznak, amelyek iránt régebben csak felnőttek érdeklődtek. Idejekorán sztárokká és hercegnökké kiáltanak ki gyerekeket; körülrajongják az „édes” kicsit. A nevelés során is felnőttként kezelik a gyerekeket, megvitatják velük a dolgokat, dönteni engedik őket. A szerepek homályossá váltak: Ki kit nevel itt? Ha mindnyájan ugyanahhoz a generációhoz tartoznak, minek kell akkor egyáltalán nevelés? A gyermekirodalomban is az figyelhető meg, hogy korán bevezetik az apróságokat a felnőtt témákba, túl korán törölnek el tabukat. A zeneipar is felfedezte a gyermekpiacot: külön célcsoportot képeznek a gyerekek. Már saját dalszerzőik és együttesaik vannak, pl... Rolf Zuckowski, Fredrik Vahle, Detlev Jöcker

(vagy pl.. Papp Rita, a Bon Bon együttes -a magyar kiadó megj.). A gyerek CD-k forgalma 1998-ban már 176 millió német márkára rúgott - egyetlen év alatt. Ugyanez érvényes a divatra. Felkapottak a gyermekruházatot árusító boltok. A gyerekek mini formátumú felnőtt öltözetet hordanak. A kislíúknak már rég van ingük és csokornyakendőkük a túlszűfolt ruhásszekrényben. Öt-éves kislányok sminkelik magukat, és parfümöt használnak. Gyerekek régebben felnőttek számára fenntartott ételeket fogyasztanak (és fordítva!).

De még a sport és a játék is ezt a folyamatot tükrözi: Hamar betagozódik már a gyerek is valamilyen egyesületbe. Németország nyugati felében a 10 és 15 év közötti gyerekek 70%-a tagja valamely sportegyesületnek. A játék jellege azonban megváltozott: teljesítménykényszer uralkodik az önfeledtség helyett, hiányzik a spontaneitás és a fesztelenség. Postman az USA-ra vonatkoztatva már a 80-as években megállapította: „A gyermekkorral együtt eltűnik a játék gyermeki felfogása is.” A becsvágyó szülők nyomása idejekorán felerősíti a teljesítménykényszert (szurkoló apák a tribünön!).

„Gyerekek mutációjaként kis felnőttek jöttek létre.”

Már rég van saját szobájuk, saját telefonvonaluk, saját televíziójuk. Mivel a tévéből idejekorán szembesülnek világunk problémáival, nő a problématudatuk. Németországban a 10-15 éves gyerekek 52,5%-a fél attól, hogy háború törhet ki Európában, 56%-uk fél a környezetszennyezéstől, és 40%-uk a felnőttkori munkanélküliségtől. A háború a televízió közvetítésével belép a gyermekszobába. A felnőttek gondjait nem lehet többé elrejtteni a kiskorúak elől, idejekorán megterhelik őket a világpolitika nagy kérdései. A gyerekek időfelfogása is megváltozott. Határidőnaplójuk tele van. Az első karórárt már nem tizennégy, hanem öt éves korban kapják. Iskola, házi feladatok, balett, korrepetálás, gyermekóra, foci, zeneiskola, lovaglás - művészet úgy egyeztetni, hogy mindre jusson idő. Olyan sok program követi egymást gyorsan váltakozva, hogy a gyermek már nem látja át az egészet. A különböző tevékenységek egymástól elszigeteltek, nincs köztük összefüggés.

Már a gyerekek ideje is egyre kevesebb, s emiatt egyre értékesebb. A mai gyerekeknek százszor annyi döntést kell hozniuk, mint a korábbi gyermekgenerációknak. „Mit akarsz ma felvenni?” „Mit kérsz enni?” „Melyik tévéadást nézzem ma meg?” „Melyik barátomat látogassam meg?” A modern kor multiopciós társadalmában a gyerekeket túlterheli a folytonos választási lehetőség. A tinik önrendelkezési igényei már csak halvány visszfényei a gyerekek

nagyfokú szabadságának. A szülők tekintélyéről való leválás igen korán megkezdődik. En vagyok a saját főnököm. Ezért szabadon dönthetek az életéről. A döntés szabadságából azonban egyre gyakrabban a döntés kínja lesz.

A túlzott igények elé állított gyerekkor következményei már látszanak. Szaporodnak a szülőkkel való konfliktusok. Az ún. „felhőtlen gyerekkor” régi korok emléke csupán. Titkok immár nincsenek. Az álmok ideje a múlté. A gyermekek már nem tudnak ámulni. Egyre kevesebb lehetőségük van a világ közvetlen megismerésére. A technika világa ugyan a megtapasztalások új dimenzióit nyitja meg a gyerekek előtt, de itt minden lakkozott, műanyagba és fémbé csomagolt. Megint Postmant idézzük: „Olyan gyermekeink vannak, akik választ kapnak olyan kérdésekre, melyeket sosem tettek fel.

Egyszóval, nincsenek már gyermekeink."

A gyerekek ezenkívül reménytelenül „túlplátlak”. A játékipar forgalma milliárdos. A szülőknek mindenük van, csak idejük nincs, úgyhogy ajándékvásárlással könnyítenek rossz lelkiismeretükön. Csemetéink szekrényeibe pedig már be se férne több holmi. És ezt még mindig lehet fokozni. Egy Hopf nevű szociológus humorosan és találóan így ír: „Az ennyire túlszűfolt gyerekszoba, amely inkább játékraktárra emlékeztet, tovább korlátozza a gyermek természetes mozgásigényét. Így könnyen jelentkeznek az ingerszegénység és érdektelenség. Szociális kontaktusokra és más gyerekekkel való csoportos játékra alig van már lehetőség.”

A következmények láthatóak: A gyerekek 40%-a sohasem játszik kinn a szabadban. A szaknyelvben ezt a gyerekek elszigetelődésének vagy „elháziasodásának” nevezik. Megállapítható, hogy veszítenek a produktivitásból és kreativitásból. A mozgáshiány következtében hiányosak a saját testükkel kapcsolatos megtapasztalásaik. És paradox módon annál kevesebbet jelent a játékszer a gyermek számára, minél több van belőle, hiszen a gyerekeknek végül általában már csak egy bizonyos baba (vagy más) kell.

A tömegkommunikációs eszközök

Ezek is rég bevonultak már gyermekeink szobájába. Minél alacsonyabb nívójú a szociális milió, annál magasabb az elektronikus médiával való felszereltség. A számítógépes játékok kiszorítják a régi elektromos kisvasutat. Mire egy németországi gyerek 12 éves lesz, átlagosan 10.000 gyilkosságot lát a tévében vagy videón.

Az internet is benyomult a gyerekek életébe. Itt új világok ezrei nyílnak meg. Az államok erőfeszítéseket tesznek, hogy minden általános iskolában legyen hozzáférési lehetőség a világhálóhoz. Fő, hogy a kicsik idejében eligazodjanak az interneten, ne találja őket felkészületlenül a jövő. Az általános örömmámorban a lehetséges hátrányok szóba sem kerülnek. A végeredmény pedig a túlinformált gyerek. Sokat tud, de keveset ért. Tudása töredékes, a nagy összefüggések rejtve maradnak előtte. Az

egyik csatornáról a másikra csapongó gyerekek az új médiaörület kifejeződése. A tanárok pedig nem győznek panaszkodni tanítványaik fáradtsága, notórius nyugtalansága, hiányos koncentráció képessége miatt. Ha a nyolcéves kölyök órák hosszát a komputer előtt ül, videojátékokat próbál ki, és úrhajókat lök ki, nem csoda, hogy nehezen tud figyelni a tanórára.

A kommercializáció is elérte a gyerekeket. A reklám új célcsoportjává lettek. Manapság pedig már a legkisebbek is kellő anyagi fedezettel rendelkeznek a takarékmalacukban. Túl korán rászoktatják őket a fogyasztásra, pénzkidadásra: vannak olcsó játékok, matricák stb., amelyeket már saját maguk is meg tudnak vásárolni. A reklám erre állt rá.

E fejlődési irány következményei közé tartoznak a gyermekkori lelki válságok is. Félnék a kudartól, elbizonytalanodnak a gyakori költözés, lakhelyváltás, az apa munkanélkülisége miatt, kicsi az önbecsülésük (különösen lányoknál), teljesen viszályozódnak önmagukba, lelki és érzelmi stabilitásuk gyengébb. A szülők tekintélyvesztése miatt a gyerekeknek hiányzik a vezetés. Ezenkívül meg kell állapítanunk, hogy a mai gyerekek hamarabb készek az erőszakra. A testi erőszak alkalmazása a gyerekek és fiatalok nem jelentéktelen részénél legális lehetőségnek tűnik akaratauk véghezvitelére.

Bármennyit is panaszkodunk a családokban és a gyereknevelésben bekövetkezett változásokra, nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy nem a gyerekek a tettesek. Ők áldozatok. Szenvedő alanyai a 70-es, 80-as évek pedagógiai kísérleteinek. A tekintélytelen pedagógia csődje időközben már nyilvánvalóvá lett, de senki sem vállalja érte a felelősséget. A tudományos világ ugyan korrigálta a múlt hamis nevelési ideáljait, sőt ma már újra arról beszélnek, hogy szükséges a tekintély a gyermeknevelésben. Az elmúlt évek fatális hibáiért azonban senki sem érzi magát illetékesnek. A mai szülőgeneráció mindezek következtében alig-alig kap segítséget. Úgy tűnik, senki sem tudja, milyen is lenne ma a helyes nevelés. Pedagógiai modellek tucaitjai versenyeznek egymással, s nagy tanácsatlanság tapasztalható.

Korlátok nélkül

Hogy néz ki ma a nevelés a gyakorlatban? A kutatók által megfigyelt fejlődési irány azt mutatja, hogy a mai háztartásokban egyre kevesebb a parancs, s egyre több az alkudozás, tárgyalás. A gyerekek kívánságait, megnyilatkozásait jobban figyelembe veszik, mint a múltban, a büntetések mértéke viszont kisebb lett. A gyerekeknek ma szinte mindent szabad. A szülőket látszólag minden erejük elhagyja, ha arról van szó, hogy korlátokat kellene szabni a gyerekeknek. Túlontúl korán támogatást kap a gyermeki autonómiára való törekvés. És ha nem megy a nevelés, akkor rábízák szakértőkre a dolgot. A gyermekélet minden lehetséges területének megvan a maga szakembere, aki majd megoldja a problémákat. Házassági válságok esetén mindig a gyerekek az áldozatok. A mai gyermekek 20-25%-a nem vér szerinti szüleinél nő fel, ha-

nem mostohaanya vagy mostohaapja van. 10%-ukat egyedül neveli valamelyik szülője. Tudományosan bizonyított, hogy a tönkrement házasságnak meghatározott negatív következményei vannak a gyerekekre nézve. Jelentkezik az apa hiánya.

Gyakori következmény egy-egy válás után a hiányzó biztonságérzet, az érzelmi elbizonytalanodás, agresszív vagy depresszív viselkedés, alvászavarok, veszteségtől való félelem és a bűntudat.

Szexualizált gyerekkor

Ezt súlyosítja a gyerekekkel való szexuális visszaélés problémája. Állítólag a nők csaknem 15%-a élt át gyerekkorában szexuális zaklatást, erőszakot. A tettesek szinte mindig a legszűkebb rokoni vagy baráti körből valók. Sok áldozat egész életében nem tudja feldolgozni ezeket a traumatikus élményeket. Számos szexuálisan kizsákmányolt gyermek utána magát érzi bűnösnek és mocskosnak. Önértékelésük öszszeomlik. Undorodnak saját maguktól, vésszes soványságba vagy evéséknyszerbe menekülnek, saját maguknak okoznak fizikai fájdalmakat.

Beszélnünk kell továbbá a mai „szexualizált” gyerekkorról. Csemetéink idejekorán szembesülnek a szex témájával. Mielőtt még bármilyen felvilágosító beszélgetésben lenne részük, már mindent tudnak. A médiákban látható pornográfia megrontja őket, s ledönt minden tabut. Túl korán szellőztetésre kerül a szexualitás titka. A szex valami teljesen normális dolognak tűnik számukra, hisz ezzel kapcsolatosan semmi sem marad már rejtve előlük. A házasság előtti nemi kapcsolat mára abszolút szalonképesé lett. Aki ezt elutasítja, reménytelenül elmaradottnak számít. 17 évesen a fiúk 59%-ának és a lányok 65%-ának volt már szexuális kapcsolata. Mi következik ebből? Hogy aki 17 évesen még nem feküdt le senkivel, az kilóg a sorból. Ennek megfelelően nő a kislányok körében a terhességek, az abortuszok és a nemi betegségek száma. Hatások és kiutak Hogyan értékeljük a gyermekek világának ezeket a forradalmi változásait?

Mit tehetünk?

Milyen felelősségük van a hívő keresztényeknek országuk családjai és gyermekei vonatkozásában? Először is újra fel kell fedeznünk, milyen értékes a család. A családnak újra családdá kell lenni, úgy, ahogy azt Isten akarja. Ki teremtette meg a családot? Nem kisebb személy, mint maga Isten. Az első emberpárnak adott parancsnak: „szaporodjatok, sokasodjatok” (1 Mózes 1,28) a család volt a célja. Isten kezdettől fogva családot akart. Ő az anya és az apa, a gyermekek és az unokák Teremtője. A család nem egy konzervatív ideológia vagy egy patriarchális modell terméke. Nem elsősorban a kormányon lévők támaszául szolgál. A család Istentől való, Isten által akart, és az Ő áldása alatt áll. Ha mint nép lábballal tapossuk a családot, akkor Isten akarata ellen lázadunk. Ő maga áll a család intézménye mögött. Hosszú távon semmi jó nem származhat abból, ha megvetjük ezt a teremtési rendet...

Dr. Nagy István 1933-1993

Életútját a megfelelő forrásokból az utókor rekonstruálni tudja. Amit nem tehet meg a tárgyilagosságra predesztinált történész, azt megteheti a kortárs. Én nem voltam kortárs, csak szolgatárs, az is csak rövid ideig. De kívülről jött „idegenként“ családjában figyelhettem meg jellemét. Ősi szláv lelkem mélyén mások jószándéka mindig is szimpátiát ébresztett bennem, s így volt ez vele való kapcsolatomban is. Néhány dologban nem értettünk egyet, amiben ma már bizonyára igen. Tíz év távlatából látom a formánál mégis a tartalom a fontosabb, de annak meglátásához nem elég a tudás, olykor a bölcsesség is szükséges – azt pedig csak az idő, a tapasztalás adja.

Elsőéves teológusként naivitást sejtető Krisztus-hite tette rám a legnagyobb hatást. Évekkel később láttam, hogy ez az bizonyos karlsruheri második naivitás, ami az Isten legnagyobb ajándékainak egyi-

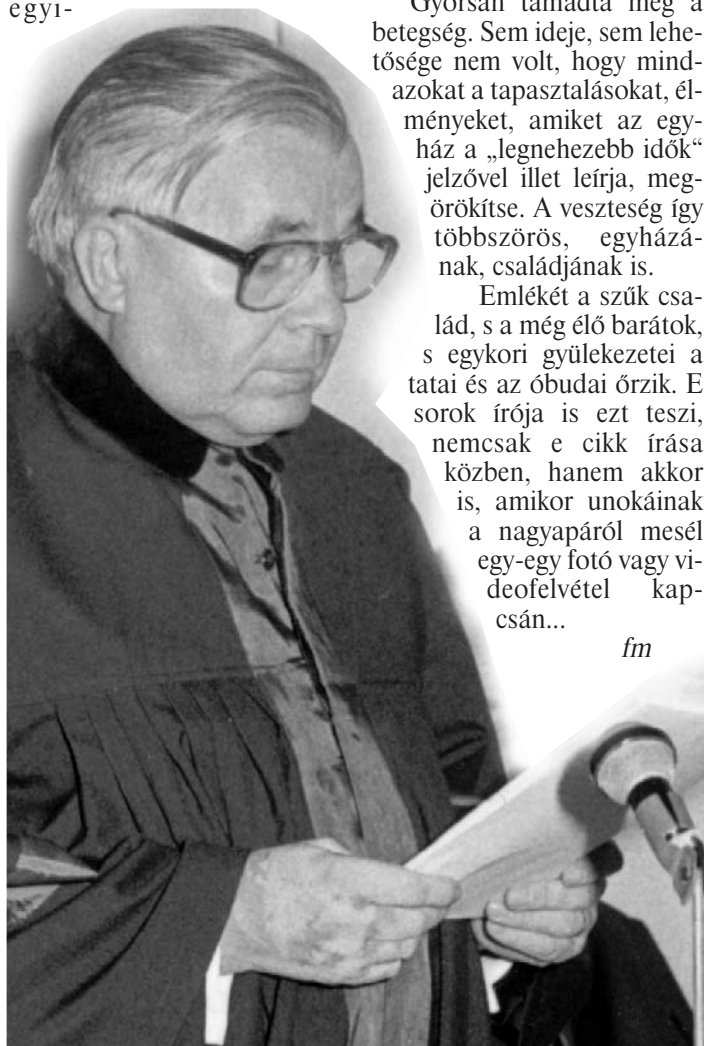
Egy külföldi konferencián – valamikor az 1970-es években.

ke. Krisztoцентриkussága példaeértékű számomra, elkötelezettsége a szolgálatban hasonlóképpen. Közismert tény, hogy ő volt a westfaliaiak „kontaktembere“. Egyszer egy egyházfőtanácsossal beszélgettem, aki elmondta, igen nehéz az egyházi vezetés felső szintjén hiteles, kipróbált embert találni. Aki következetesen végigviszi mindazt, amit szavával megpecsételt.

Gyorsan támadta meg a betegség. Sem ideje, sem lehetősége nem volt, hogy mindazokat a tapasztalásokat, élményeket, amiket az egyház a „legnehezebb idők“ jelzővel illet leírja, megörökítse. A veszteség így többszörös, egyházának, családjának is.

Emlékét a szűk család, s a még élő barátok, s egykori gyülekezetei a tatai és az óbudai őrzik. E sorok írója is ezt teszi, nemcsak e cikk írása közben, hanem akkor is, amikor unokáinak a nagyapáról mesél egy-egy fotó vagy videofelvétel kapcsán...

fm

Professzori székhelyét tartva a Teológiai Akadémián. (1984)

Emlékező imádság

Dr. Nagy István tatai evangélikus lelkész halálának 10 éves évfordulóján

Mennyei Édesatyánk! Áldunk és magasztalunk Téged sokféleképpen megtapasztalt jószágodért, amivel földi vándorlásunk esztendeiben megajándékozol minket. Urunk, tudjuk hogy többször is megköszönhetjük volna életünkben megnyilvánuló kegyelmedet, mégsem tettük, mert elvétettük életünk egyensúlyát. Arra figyeltünk ami nem volt fontos, s azt tettük meg mindennapjaink vezérlőelvévé, ami múlandó. Bocsásd meg életvezetési tudatlanságunkat, amellyel sok gondot okoztunk – mindenekelőtt önmagunknak. Köszönjük Neked egyszerűt Fiadat, akit elküldtél ebbe a világba, hogy mentő szeretetének világosságával megigazítsa a mi életünket is.

Áldunk Téged azért is, hogy nem vagyunk egyedül. Köszönjük Neked mindazokat, akiket mellénk adsz: testvért és hittestvért, munkatársat és segítőtársat, hitvest és gyermeket, szüleinket és a Téged dicsőítő közösséget is.

Köszönjük Urunk megtartó kegyelmedet itt és most, ebben a gyülekezetben is! Köszönjük az előd lelkipásztorok munkáját, akik a Te elhívásod alapján igyekeztek ebben a közösségben jó lelkiismerettel vetni igéd magvait. **Így adunk hálát Neked Dr. Nagy István szolgatárs munkásságáért, akit 10 éve szolgáltattál magadhoz... kérünk Téged, áldd meg az ő emléket szíveinkben, hogy Jézusra mutató példája gyümölcsöt teremjen a életünkben ma is!** Kérünk Téged minden gyülekezeti lelkészért és munkatársért, áldd meg őket munkakedvvel és sikerrel, jókedvvel és örömmel. Engedd meg nekünk országod helyes építését e világban, hogy minél többen dicsőíthessünk már itt e földi létben, s egykoron előrement szereteteinkkel Veled együtt folytathassuk magasztalásunkat örökkévalóságodban Szent Fiad megváltó érdeméért, akinek tanítása szerint így imádkozunk...Mi Atyánk..

HÍREK

Január 19-én, az istentisztelet záró oltári imádságában (lásd a keretben!) gyülekezetünk megemlékezett *Dr. Nagy István*, egykori tatai evangélikus lelkészről, a budapesti Evangélikus Teológiai Akadémia Gyakorlati Tanszékének volt professzoráról, halálának 10 éves évfordulója alkalmából. Emlékezve mindazon áldásokra, melyet rajta keresztül kaptak övéi, az Egyházközség javára a lelkészcsalád 30 ezer forintot adományozott.

Január 19-26. között megtartottuk református és katolikus testvéreinkkel együtt az *ökumenikus imaheti* alkalmainkat. A hét második felében mi voltunk a házigazdák – köszönöm mindenkinek a hívogatást. Jómagam pénteken a naszályi reformátusoknál, míg szombaton a tatai kapucinus templomban szolgáltam.

Február 5-én a számvevőszék megtartotta ülését és ellenőrizte a 2002-es pénzügyi esztendőt. Lelkész a gyülekezet nevében is megköszönte a számvevőszék munkáját, mindenekelőtt pedig a pénztáros felelősségteljes, s egyik leginkább munkaes időigényes szolgálatát méltatta.

Szélesné Szabó Teodóra gyülekezetünk pénztárosa és számvevőszék elnöke Farkasházi Ferenc – munka közben.

EVANGÉLIKUSOKAT KERESEK!

Kérem mindazokat, akik tudnak a környezetükből evangélikusokról, hogy címüket juttassák el hozzám! fm